

РЕШЕНИЕ

гр. София, 29.09.2014 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО, IV-В въззвиен състав в закрито заседание на двадесет и девети септември през две хиляди и четиринаесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Янчкова
ЧЛЕНОВЕ: Хрипсиме Мъгърдичян
Мирослава Илева

като разгледа докладваното от съдия Хрипсиме Мъгърдичян ч. гр. дело №14516 по описа за 2014 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 435 – чл. 438 от ГПК.

Образувано е по жалба от 11.09.2014 год. на дължниците [REDACTED] и [REDACTED] [REDACTED] срещу постановление от 09.09.2014 год. по изпълнително дело №20148390400747 по описа на частен съдебен изпълнител Ирина Митова-Кирезиева, с рег.№839 на КЧСИ, в частта му, в която е отказано намаляване на основание чл. 78, ал. 5 ГПК на размера на направените от взискателя разноски за адвокатско възнаграждение общо до 372 лв. и на размера на таксите по изпълнението.

Жалбоподателите поддържат, че не били станали причина за образуване на изпълнителното дело, тъй като към момента на завеждането му задълженията не били станали изискуеми, поради липса на определена дата за плащане – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. Поради това не следвало да дължат разноски на взискателя. С издаването на изпълнителен лист срещу дължника вземането на взискателя не ставало изискуемо, тъй като в него нямало определен срок за плащане; за това била необходима покана до дължника. Били демонстрирали желанието си да заплатят задълженията си по изпълнителния лист, но взискателят не им бил показал съдействие – бил заявил, че не е длъжен да посочи банкова сметка, че трябвало да му се обадят по телефона и предпочита плащане в брой. Решението №3769 от 21.07.2009 год., постановено по гр.дело №3368/2006 год. по описа на СГС, I ГО, 2 с-в, въз основа на който бил издаден процесния изпълнителен лист, било нищожно и недопустимо. Евентуално жалбоподателите поддържат, че са налице основанията по чл. 78, ал. 5 ГПК за намаляване на размера на разноските на взискателя за възнаграждение за един адвокат общо до 372 лв., тъй като били баща и дъщеря и не се налагало уговорянето на отделно адвокатски хонорари за двамата, тъй като изпълнителният лист бил един.

Взискателят [REDACTED] [REDACTED] счита, че жалбата следва да се остави без уважение.

В мотивите си по чл. 436, ал. 3 ГПК частният съдебен изпълнител заявява, че жалбата е неоснователна, както и че до момента двамата дължници не са погасили задълженията си.

Софийският градски съд, след като взе предвид доводите на страните и прецени данните по делото, приема за установено следното от фактическа страна:

Изпълнително дело №20148390400747 по описа на частен съдебен изпълнител Ирина Митова-Кирезиева, с рег.№839 на КЧСИ, е образувано по молба от 26.08.2014 год. на [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] чрез [REDACTED] /надлежно упълномощен/, въз основа на изпълнителен лист, издаден по гр.дело

3368/2006 год. по описа на СГС, I ГО, 2 с-в, с който жалбоподателят [REDACTED] е осъден да заплати на взискателя сумата от 533.64 лв. – разноски по производството, а жалбоподателата [REDACTED] – сумата от 1 100 лв. – разноски по делото за адвокатско възнаграждение. В молбата е поискано да бъдат събрани от всеки един от дължниците и направените от взискателя разноски по изпълнителното дело, включително и за адвокатски възнаграждения, чито размери съгласно приложените доказателства са от по 600 лв. /за образуване и водене на изпълнителното дело/.

За посочените суми до жалбоподателите са изпратени покани за доброволно изпълнение, които са им били връчени на 01.09.2014 год.

На 08.09.2014 год. двамата дължници /жалбоподателите/ са подали молба до съдебния изпълнител, с която са поискали на основание чл. 78, ал. 5 ГПК да бъде намален размера на разноските на взискателя за адвокатско възнаграждение, поради прекомерност, до общо от 372 лв., както и на размерите на таксите по изпълнението.

С обжалваното постановление от 09.09.2014 год. частният съдебен изпълнител е намалил размера на претендирания от всеки от двамата дължници възнаграждение за един адвокат до 350 лв. и е оставил без уважение исканията в останалата им част.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Жалбата е подадена в едноседмичния срок по чл. 436, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирани лица и срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Въпросът за разноските се поставя във всяко съдебно производство, поради което уредбата му в действащия ГПК се съдържа в част I „Общи правила“. Тази част важи, както за исковия процес във всичките му етапи, така и за изпълнителното производство – задължението на дължника за разноски е изрично уредено в разпоредбата на чл. 79 ГПК. Според последната, разноските по изпълнението са за сметка на дължника, освен в случаите, когато изпълнителното дело се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство и изпълнителните действия бъдат изоставени от взискателя или бъдат отменени от съда.

В разглеждания случай по делото няма данни, че процесните изпълняеми права са били изцяло погасени от дължниците преди образуване на изпълнителното производство. Законът не поставя изискване сметката, по която дължниците внасят дължимите суми, да е непременно лична на взискателя или изрично посочена от него. Достатъчно е кредиторът да има възможност да извърши разпоредителни действия със средствата, които са внесени по откритата на негово име банкова сметка. Допълнителни аргументи в подкрепа на тази теза са липсата на законова забрана за откриване на банкова сметка в полза на трето лице, както и установената в чл. 97, ал. 1 ГПК възможност дължникът да остави дължимите на кредитора суми в банка по мястоизпълнението /чл. 68, б. "а" ЗЗД/, при това без да е нужно разрешение от съда.

След като дължниците не са изпълнили доброволно задълженията си преди иницииране на изпълнителното производство, то настоящият съдебен състав приема, че няма легално основание за отпадане на отговорността им за направените разноски от взискателя за адвокатско възнаграждение.

Неоснователно е възражението на жалбоподателите, че вземанията за разноски на взискателя, за които му е бил издаден изпълнителен лист, не са изискуеми, т.е. че нямат качеството на изпълняеми права. Дължникът не би могъл да отказва изпълнение,resp. да отрича възможността за принудителното

изпълнение, под предлог, че действията на съдебния изпълнител са незаконни, тъй като изпълняемото право не съществува. Изпълнителният орган дължи подчинение на заповедта за изпълнение, съдържаща се в изпълнителния лист. Ето защо до обез силване на изпълнителния лист действията на изпълнителния орган са процесуално законосъобразни, така че дължникът е длъжен да им се подчини. В разглеждания случай нито са релевирани твърдения, нито има данни, че дължниците са обжалвали разпореждането на съда за издаване на изпълнителен лист срещу тях, поради което и доводът им за приложението на чл. 84, ал. 2 ЗЗД не може да бъде обсъждан в настоящото производство, което има за предмет само правилността на постановлението за разноски и такси, при произнасянето по който въпрос съдебният изпълнител не може да преценява съществуването на материалните права на взискателя. Идентични изводи следва да бъдат направени и по отношение на доводите в жалбата за нищожност и недопустимост на решението по гр.дело №3368/2006 год. по описа на СГС, I ГО, 2 с-в. Отделно от това и за пълнота следва да се посочи, че изискуемостта на задължението не е равнозначна на забавата на дължника – а и вземане за законна лихва върху присъдените в исковия процес разноски в частност не е предмет на принудителното изпълнение срещу жалбоподателите.

Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК предвижда, че при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат, съдът може да присъди понисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съгласно задължителните разяснения, дадени с т. 3 от ТР №6/2012 год. по т.дело №6/2012 на ОСГТК на ВКС, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер.

По процесното изпълнително дело са ангажирани надлежни доказателства, а именно договори за правна защита и съдействие, от които е видно, че между взискателя и неговия пълномощник са уговорени адвокатски възнаграждения за образуване на изпълнително дело и за процесуално представителство и защита срещу всеки един от дължниците в общ размер на по 1 050 лв. /600 лв. + 450 лв./, които са изцяло заплатени.

Противно на поддържаната от жалбоподателите теза, процесният изпълнителен лист обективира изпълняеми права на взискателя срещу всеки един от тях, които са напълно самостоятелни. В този смисъл материалният интерес по изпълнителното дело е равен на удостовереното в изпълнителния лист парично вземане срещу всеки един от дължниците, а именно 533.64 лв. – срещу [REDACTED] и 1 100 лв. – срещу [REDACTED], а не на техния сбор. Дължниците не оспорват, че дължат разноски за адвокатско възнаграждение за образуване на изпълнителното дело в минималния размер от по 200 лв. съобразно чл. 10, т. 1 от горепосочената Наредба /редакция, изм. и доп., ДВ, бр. 28 от 28.03.2014 год./. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата при интерес до 1 000 лв. минималното възнаграждение за процесуално представителство е в размер на 300 лв., а 1/2 част от него, съгласно чл. 10, т. 2 от Наредбата – 150 лв. В този смисъл и с оглед диспозитивното начало в процеса следва да се приеме, че съответстващото на фактическата и правна сложност на делото адвокатско възнаграждение, дължимо от всеки един от дължниците, е в размер на 350 лв. /200 лв. + 150 лв./, до който и разноските на взискателя законосъобразно са били намалени от съдебния изпълнител.

На следващо място СГС констатира, че в сбжалваното постановление са възпроизведени дължимите от всеки от дължниците такси по изпълнението, които

вече са били определени от частния съдебен изпълнител с постановленията, обективирани в поканите за доброволно изпълнение. Липсват данни, че срещу последните длъжниците са упражнили правото си на жалба по чл. 435, ал. 2 ГПК.

В този смисъл законосъобразността на процесното постановление в частта му за таксите следва да бъде преценявана само с оглед приложението на чл. 78, ал. 5 ГПК. Настоящият съдебен състав приема, че предвидената в посочената разпоредба възможност за присъждане на по-нисък размер на разноските се отнася единствено до тези за възнаграждение за един адвокат. Намаляването на адвокатското възнаграждение е израз на основното начало в гражданския процес за социална справедливост и достъп до правосъдие. Следователно няма законова възможност този ред да се прилага по отношение на таксите по изпълнението, както е приел и частният съдебен изпълнител.

Ето защо обжалваното постановление се явява законосъобразно и подадената жалба следва да се остави без уважение.

СГС намира за неоснователно направеното от жалбоподателите искане за спиране на принудителното изпълнение по горепосоченото изпълнително дело в частта за разноските за адвокатско възнаграждение и такси по изпълнението – към настоящия момент същото се явява безпредметно предвид обстоятелството, че съдебният състав се произнася с окончателен съдебен акт по въпроса за размера на дължимите разноски и такси.

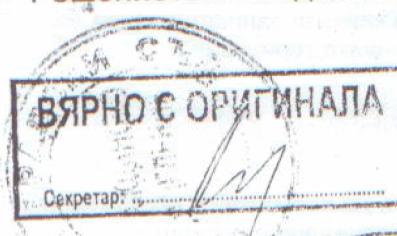
Предвид изложените съображения, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на длъжниците [REDACTED] и [REDACTED] срещу постановление от 09.09.2014 год. по изпълнително дело №20148390400747 по описа на частен съдебен изпълнител Ирина Митова-Кирезиева, с рег.№839 на КЧСИ, в частта му, в която е отказано намаляване на основание чл. 78, ал. 5 ГПК на размера на направените от взискателя разноски за адвокатско възнаграждение общо до 372 лв. и на размера на таксите по изпълнението.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането по чл. 438 ГПК на длъжниците [REDACTED] и [REDACTED] за спиране на изпълнително дело №20148390400747 по описа на частен съдебен изпълнител Ирина Митова-Кирезиева, с рег.№839 на КЧСИ, в частта му за разноските за адвокатско възнаграждение и таксите по изпълнението.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/

